

Dosarul nr. 2ra-331/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A. Mardari)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov. I.Țurcan, L. Pruteanu)

DECIZIE

09 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătoriai

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Galina Stratulat

examinând recursul declarat de Andrei Zagoreanu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Primăriei municipiului Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, intervenienți accesorii executorii judecătorești Dumitru Manole, Igor Doroftei și Oleg Ungureanu cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 20 august 2019, Andrei Zagoreanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Primăriei municipiului Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu executorul judecătoreesc Dumitru Manole, solicitând constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului, art. 1 al Protocolului nr.1 la Convenție, exprimat prin încălcarea dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii nr. 3-1152/10 din 16 februarie 2010 a Curții de Apel Chișinău și încălcarea dreptului la protecția proprietății, încasarea de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova a prejudiciului material cauzat ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești în sumă de 24000, 00 lei pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019 cu titlu de cheltuieli pentru închirierea spațiului locativ, încasarea de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova a prejudiciului moral în mărime de 300 de euro, echivalentul în valută națională, pentru perioada de 6 luni de neexecutare 01 februarie 2019-31 iulie 2019.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la data de 16 februarie 2010 Curtea de Apel Chișinău a admis cererea de chemare în judecată depusă și a obligat Consiliul mun. Chișinău să-l asigure cu spațiu locativ. Prin încheierea din 09 aprilie 2010 executorul judecătoreesc Oleg Ungureanu a dispus primirea spre executare și intentarea procedurii de executare și a propus Consiliului și Primăriei mun. Chișinău

de a executa în termen de 15 zile cerințele documentului executoriu. Ulterior, procedura de executare a fost strămutată executorului judecătoresc Dumitru Manole, în baza actului de preluare a procedurii executorii. Astfel, în pofida existenței mai multor hotărâri judecătorești irevocabile emise în temeiul Legii nr. 87 din 2011, titlul executoriu rămâne neexecutat, prin ce i se încalcă în continuu drepturile recunoscute și garantate. Or, acțiunile și inacțiunile în mod direct îi cauzează prejudiciu de ordin material exprimat prin închirierea spațiului locativ și prejudiciu moral ca urmare a stării de stres și nervi față de atitudinea și tratamentul autorităților față de el și drepturile sale garantate.

Cu referire la prejudiciul moral, a menționat că, mecanismul instituit de autorități prin Legea nr 87 din 2011 s-a constatat a fi un remediu neefectiv și neeficient, dimpotrivă contribuie la tergiversarea executării hotărârilor judecătorești. Astfel, neluarea măsurilor în vederea neadmiterii încălcării în continuu a dreptului recunoscut, îi cauzează suferințe morale lui personal, precum și membrilor familiei sale. Subiectul „spațiul locativ” este unul neconsumat care îi cauzează stres și situații tensionate în familie, nemaivorbind de insuficiența mijloacelor bănești pentru achitarea chiriei, în situația în care are și doi copii minori la întreținere.

Conform jurisprudenței CtEDO și Recomandării nr. 6 a Curții Supreme de Justiție, mărimea prejudiciului moral pentru 12 luni de întârziere este de aproximativ 600 de euro și 300 de euro pentru fiecare perioadă următoare de 6 luni. Astfel, suma de 300 de euro reprezintă o satisfacție echitabilă a prejudiciului moral pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019.

În ceea ce vizează prejudiciul material, reclamatul a motivat prin faptul că lipsa spațiului locativ l-a determinat să închirieze locuință în mun. Chișinău la prețurile de piață. În acest sens, la 31 iulie 2018 a încheiat un contract de locațiune a unui apartament cu 2 odăi, fiind înregistrat la Direcția Deservire Fiscală Rîșcani, conform cărui plata lunară pentru chirie constituie 4000 de lei. Respectiv prejudiciul material pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019 reprezintă suma de 24000 de lei.

Prin încheierea protocolară din 27 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, au fost atrași în proces în calitate de intervenienți accesorii executorii judecătorești Igor Doroftei și Oleg Ungureanu.

Prin hotărârea din 17 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, încasarea prejudiciului material și moral.

Prin decizia din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins, din lipsă de temei, apelul declarat de către Andrei Zagoreanu și s-a menținut hotărârea din 17 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 04 ianuarie 2021, Andrei Zagoreanu și suplimentar la 02 martie 2021, prin intermediul avocatului Alexandru Savva, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea integrală a recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cererii de chemare în judecată, precum și compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în instanța de apel.

În motivarea recursului s-a invocat că soluția instanțelor ierarhic inferioare este eronată, adoptată cu încălcarea normelor de drept material care afectează legalitatea

deciziei contestate și însuși conținutul unui proces echitabil. În calitate de temei pentru casarea deciziei, a indicat interpretarea în mod eronat a legii, ca urmare fiind aplicate eronat normele de drept material, precum și aprecierea arbitrară a probelor de către instanța de apel.

Suplimentar a indicat că, procesele ce vizează repararea prejudiciilor cauzate prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârilor judecătorești identifică un standard aplicat de instanțele naționale, iar printre argumente și motivele instanței se regăsesc următoarele aspecte: dreptul la executarea unei hotărâri judecătorești constituie parte integrantă a dreptului de acces la justiție; existența unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile; procedura de executare silită este pe rol și nu este încetată; legătura causală dintre prejudiciul pretins și neexecutarea hotărârii judecătorești; elementele ce caracterizează complexitatea cauzei, rolul părților, miza și interesul creditorului; existența actelor confirmative și autentice privind suportarea prejudiciului material invocat (contractul de locațiune, înregistrarea contractului la autoritatea fiscală, achitarea impozitelor aferente dării în locațiune); aplicarea Legii nr. 87/2011 în coroborare cu jurisprudența CEDO, Recomandarea CSJ nr. 6.

Recurentul a opinat că prin neîntreprinderea măsurilor efective și necesare pentru executarea hotărârii judecătorești, autoritățile l-au împiedicat de a beneficia și/sau a se folosi de creanța obținută prin hotărâre judecătorească. Chestiunile cu care se confruntă el și membrii familiei lui constau în lipsa de certitudine cu privire la momentul concret la care va fi eventual executată hotărârea Curții de Apel din 19 martie 2010, fapt ce generează stări de frustrare și de stres continuu, lipsa de siguranță. În contextul CEDO continuă să fie cu statut de „victimă”. Până în prezent documentul executoriu rămâne neexecutat, fapt prin care în continuare i se încalcă drepturile recunoscute și garantate, inacțiuni prin care în mod direct și continuu îi sunt cauzate prejudicii de ordin material exprimate prin, necesitatea continuării închirierii spațiului locativ - ca urmare directă a neexecutării documentului executoriu prezentat spre executare, precum și moral manifestat prin stare de stres și frustrare față de atitudinea și tratamentul autorităților față de el, ca persoană, și față de dreptul său recunoscut și garantat. Or, autoritățile pârâte au o obligație legală de a pune capăt încălcării și de a repara consecințele, astfel încât să restabilească, cât este posibil, dreptul astfel încălcat.

De asemenea, a considerat că, la nivel național nu există un recurs efectiv care ar stopa încălcarea dreptului, ceea ce constituie o încălcare a prevederilor art. 13 din Convenție. În acest sens, a evidențiat că potrivit hotărârilor judecătorești pronunțate până în prezent, s-a soluționat/dispus recuperarea prejudiciilor materiale și morale până la data de 31 iulie 2018, iar prin prezenta cerere a solicitat repararea prejudiciului material și moral pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019.

Recurentul a susținut că, concluziile și argumentele instanței de apel, prin care se face trimitere la locuințele de serviciu de, sunt absolut eronate și neaplicabile speței, or, în acest sens există o hotărâre judecătorească emisă care urmează a fi executată și nu interpretată și identificate noi circumstanțe formaliste, doar cu scopul pentru a nu fi executată. Atunci când există o jurisprudență bine stabilită, adică jurisprudența constantă privitoare la interpretarea sau aplicarea unor dispoziții legale, aceasta trebuie urmată în cauze viitoare.

Aprecierea instanței de apel, potrivit căreia aceasta explică și interpretează că

urmează a fi asigurat cu locuință de serviciu în temeiul unui nou cadru legal, iar la materialele cauzei lipsesc probe ce ar dovedi întrunirea condițiilor legale pentru beneficierea de spațiu locativ de serviciu, este o dovadă evidentă că instanța de apel și-a depășit limitele de examinare a cererii de apel.

Astfel, a pretins că instanțele ierarhic inferioare au încălcat principiul securității raporturilor juridice prin faptul că a aplicat neuniform jurisprudența națională, au adoptat o soluție contradictorie în probleme/chestiuini legale similare, contrar hotărârilor CEDO Beian vs. România (§ 38, 39, 40), Marin Stănciulescu vs. Romania (§ 13, 14, 18, 19) 12.334/03, Ștefănică și alții vs. România (§ 24, 25) 38.155/02.

Or, în cauza anterioară, soldată cu emiterea deciziei Curții de Apel Chișinău nr. 2a-2512/19 din 08 octombrie 2019, acelaș judecător raportor, a respins argumentele reprezentanților Ministerului Justiției cu referire la Hotărârea Guvernului nr.646 din 10 iulie 2018. Din data emiterii menționate, legislația națională, nu a suferit modificări în domeniul vizat, astfel încât, nu este clar din care motive și considerente instanța a respins acțiunea formulată anume cu referire la Hotărârea Guvernului nr. 646 din 10 iulie 2018, ceea ce constituie prin sine, o încălcare a principiului securității raporturilor juridice. În opinia sa, prin decizia instanței de apel din 13 octombrie 2020 față de el s-au aplicat dublele standarde, circumstanță pe care o consideră ilegală.

Copia recursului declarat a fost expediată în adresa intimatului Ministerul Justiției al Republicii Moldova prin scrisoarea de însoțire datată cu 26 ianuarie 2021 (f.d.210) și a fost recepționată conform avizului de recepție (f.d.211).

La 02 martie 2021 în adresa intimaților a fost expediată și copia suplimentului la recurs (f.d.224) și a fost recepționată la 05 martie 2021 și 09 martie 2021, conform avizelor de recepție (f.d.229-234).

Referințe la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu au parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 13 octombrie 2020, iar cererea de recurs a fost depusă la 04 ianuarie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei integrale către participanții la proces la 25 noiembrie 2020, conform scrisorii de însoțire (f.d.201). Din textul recursului se identifică că recurentul a luat cunoștință de decizia contestată la 10 decembrie 2020. Astfel, recursul este declarat în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 24 martie 2021 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea litigiului dedus judecătii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Andrei Zagoreanu și va casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanței cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere parțială a acțiunii, iar în rest va respinge acțiunea, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept: b) să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

În temeiul art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatul (2) al aceluiași articol stipulează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronate în cazul în care instanța judecătorească: c) a interpretat în mod eronat legea.

În sensul art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Pornind de la faptul că în sistemul legislației noastre procesuale, instanța de judecată este obligată să soluționeze procesul limitându-se la obiectul acestui în sensul formulat prin acțiune și, după caz, concretizat de către partea reclamantă, subsecvent, instanța de recurs se află în situația de a verifica dacă la caz a fost îndeplinită condiția unei examinări efective și a oferit un răspuns specific și explicit mijloacelor hotărâtoare pentru rezultatul procesului, a examinat toate pretențiile și argumentele înaintate (a se vedea, în contrast, *Lebedinschi vs Moldova*, 16 iunie 2015, parag. 31, 35 – 36; *Nichifor vs Moldova*, 20 septembrie 2016, parag. 29 – 31).

Inițial, Colegiul reține că, pentru a verifica legalitatea deciziei contestate, fără a administra noi dovezi, va recurge la recapitularea esenței litigiului dedus judecătii.

În rezultatul admiterii acțiunii înaintate de către Andrei Zagoreanu, prin hotărârea din 16 februarie 2010 a Curții de Apel Chișinău, a fost obligat Consiliul municipal Chișinău de a-i repartiza lui Andrei Zagoreanu împreună cu membrii familiei spațiu locativ conform art. 35 al Legii nr. 416 din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție în limitele prevăzute de art. 42 din Codul cu privire la locuințe (f.d.5-7).

Prin cererea de chemare în judecată formulată de către Andrei Zagoreanu, a solicitat constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului, art. 1 al Protocolului nr.1 la Convenție, exprimat prin încălcarea dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii nr. 3-1152/10 din 16 februarie 2010 a Curții de Apel Chișinău și încălcarea dreptului la protecția proprietății, încasarea de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, a prejudiciului material cauzat ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești în sumă de 24000, 00 lei pentru perioada 01 februarie 2010-31 iulie

2019 cu titlu de cheltuieli pentru închirierea spațiului locativ, încasarea de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, a prejudiciului moral în mărime de 300 de euro, echivalentul în valută națională, pentru perioada de 6 luni de neexecutare 01 februarie 2019-31 iulie 2019 (f.d.2-4).

Prima instanță, judecând cauza în fond, prin hotărârea din 17 decembrie 2019, a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, încasarea prejudiciului material și moral (f.d.83, 93-98).

Judecând cauza în ordine de apel, instanța de apel, prin decizia din 13 octombrie 2020, a respins din lipsă de temeii apelul declarat de către Andrei Zagoreanu și a menținut hotărârea din 17 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d.190-200).

În consolidarea soluției, instanța de apel a relevat că, încălcarea ordinii de atribuire a spațiului locativ în calitate de locuință de serviciu, inclusiv în vederea executării hotărârii judecătorești nominalizate și în contextul în care cadrul normativ pertinent prevede că atribuirea locuinței de serviciu se realizează în limita locuințelor disponibile, ar constitui o încălcare a drepturilor terților, care au depus cereri de acordare a locuințelor de serviciu anterior și, astfel, un act inadmisibil de discriminare.

Or, recunoașterea dreptului apelantului la spațiu locativ și obligarea autorității competente de a acorda acestuia spațiul locativ corespunzător nu poate fi interpretată ca fiind un temei de încălcare a ordinii stabilite de Lege pentru acordarea acestuia.

În acest context, instanța de apel a relevat că, la materialele cauzei lipsesc probe ce ar dovedi că apelantul este proxima persoană conform ordinii de acordare a spațiului locativ de serviciu la acordarea acestuia.

De asemenea, a menționat și faptul că, dreptul la spațiul locativ nu este un drept fundamental, fiind oferit anumitor categorii de angajați în anumite condiții. Respectiv prin logica și sensul atribuit de legiuitor normei legale s-a dorit anume oferirea unui spațiu de locuit temporar, însă nu oferirea unui imobil locativ în proprietate. Respectiv, în situația în care statul a manifestat un comportament activ și a aprobat norme legale care să garanteze dreptul la un spațiu locativ, apelantul a rămas pasiv și nu a întreprins careva măsuri pentru a face uz de mecanismele legale puse la dispoziția acestuia. Or, odată cu adoptarea Regulamentului cu privire la modul de achitare a indemnizației pentru închirierea aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 646 din 10.07.2018 statul și-a îndeplinit obligația pozitivă de asigurare a dreptului la spațiu locativ prin compensarea cheltuielilor de închiriere.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanțele ierarhic inferioare cu încălcarea normelor de drept material, eronat au conchis asupra netemeinicii acțiunii înaintate, prin ce se impune casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere parțială a acțiunii, iar în rest va respinge acțiunea, din motivele ce succed.

În sensul art. 1 alin. (1) din Legea privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești nr. 87 din 21 aprilie 2011 (în continuare Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011), scopul prezentei legi

este crearea în Republica Moldova a unui remediu intern eficient de apărare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești.

Conform alineatului (2) al aceluiași articol, aplicarea și interpretarea termenilor din prezenta lege se fac prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În virtutea art. 2 alin. (1), (2), (3), (4), (5), (6), (7) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de prezenta lege și de legislația procesuală civilă. Repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești se face doar în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului (denumită în continuare reclamant). Prejudiciul cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești se repară indiferent de vinovăția instanței de judecată, a organului de urmărire penală, a organului responsabil de executarea hotărîrilor judecătorești sau a instituției de stat debitoare. Prejudiciul cauzat de o autoritate publică sau de o autoritate căreia statul i-a delegat atribuții de autoritate publică prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești se repară de către stat. Reparația prejudiciului se face de la bugetul de stat. După repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, statul are drept de regres față de persoana vinovată. Mărimea reparației prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele cauzei în cadrul căreia a fost comisă încălcarea, precum și de pretențiile invocate de reclamant, de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului, de conduita organului de urmărire penală, a instanței de judecată și a autorităților relevante, de durata încălcării și de importanța procesului pentru reclamant. Organul care reprezintă statul în instanță de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiției.

În temeiul art.4 alin.(1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, iar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare și suportarea costurilor și cheltuielilor de judecată îi revine reclamantului.

Deși, la caz, cererea de chemare în judecată cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral, a fost înaintată de către Andrei Zagoreanu

împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Primăriei municipiului Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, intervenienți accesorii executorii judecătorești Dumitru Manole, Igor Doroftei și Oleg Ungureanu, Colegiul iterează că, în temeiul art. 2 alin.(7) din Legea nr.87 din 21 aprilie 2011, organul care reprezintă statul în instanțele de judecată în cazul în care este înaintată o acțiune civilă pentru repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen a hotărârii judecătorești este Ministerul Justiției.

Colegiul reiterează că, reclamantul Andrei Zagoreanu prin cererea de chemare în judecată formulată a solicitat constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil al hotărârii judecătorești din 16 februarie 2010, precum și repararea prejudiciului material și moral cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019.

În continuare, Colegiul notează că, în data de 09 aprilie 2010 a fost primit spre executare documentul executoriu nr. 3-1152/10 din 16 februarie 2010 și intentată procedura de executare (f.d.26). Din 01 noiembrie 2011 procedura de executare se află la executorul judecătoresc Dumitru Manole (f.d.27, 29).

În raportul executorului judecătoresc Dumitru Manole se identifică faptul că, debitorul, conform răspunsului din 16 septembrie 2011, a comunicat că nu este posibil de executat documentul executoriu din lipsa spațiului locativ, precum și că ulterior nu au mai parvenit anumite informații referitor la executarea documentului executoriu. Subsecvent, în temeiul art.8, art.10, art. 21, art. 22, art.23, art. 152 Cod de executare, s-a solicitat repetat debitorului, în mod de urgență, ca personale abilitate să execute hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă întru evitarea adresării creditorului la CtEDO, precum și sancționării Statului Republica Moldova (f.d.29).

Textul aceluiaș raport denotă că, în scopul asigurării executării documentului executoriu nr. 3-1152/10 din 16 februarie 2010, prin încheierea executorului judecătoresc din 05 martie 2012 a fost aplicat sechestrul pe un bun imobil din str. Liviu Deleanu, nr.9/2, care, în final, prin decizia Curții de Apel Chișinău a fost anulat. Ulterior, au mai urmat demersuri în adresa debitorului, însă, de regulă, răspunsurile vizau imposibilitatea executării documentului executoriu din lipsa spațiului locativ (f.d.29).

În această ordine de idei, Colegiul evocă poziția CtEDO conform jurisprudenței sale, care a punctat că o autoritate de stat nu poate să invoce lipsa fondurilor și a spațiului locativ alternativ ca scuză pentru neexecutarea unei hotărâri. Firește, o întârziere în executarea unei hotărâri ar putea fi justificată de circumstanțe speciale. Dar întârzierea nu poate fi astfel, încât să prejudicieze esența dreptului protejat de articolul 6 § 1 al Convenției (Prodan v Moldova, § 53, Drăguță v Moldova § 29).

Colegiul precizează că, executarea eficientă a unei hotărâri judecătorești obligatorii este un element fundamental al statului de drept. Este esențială asigurarea încrederii în autoritatea sistemului judiciar. Independența judiciară și dreptul la un proces echitabil (Articolul 6 al CEDO) sunt lipsite de conținut dacă hotărârea nu este executată.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a relevat că articolul 6 § 1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești sau tribunal; în acest fel el cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces,

adică dreptul de a institui proceduri în fața instanțelor judecătorești în litigii civile, constituie un aspect. Mai mult, „executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie ... privită ca o parte integrantă a „procesului”, în sensul articolului 6” (a se vedea *Hornsby v. Greece*, 19 martie 1997, § 40, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II, și *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 52, ECHR 2004-III (extracts)).

La fel, a evidențiat că, o întârziere în executarea unei hotărâri judecătorești poate fi justificată în anumite circumstanțe (a se vedea *Burdov v. Russia*, nr. 59498/00, § 35, ECHR 2002-III). Curtea trebuie să examineze dacă durata procedurilor de executare, în care reclamantul a fost parte, a depășit cerința „termenului rezonabil” garantată în articolul 6 § 1 (a se vedea *mutatis mutandis* hotărârile *Di Pede v. Italy* și *Zappia v. Italy* din 26 septembrie 1996, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV, §§ 20-24 și, respectiv, 16-20). În acest sens, Curtea reamintește că rezonabilitatea duratei procedurilor trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei, cu referire la criteriile stabilite în jurisprudența sa, în special, complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților care examinează cauza (a se vedea, ca una recentă, hotărârea *Kormacheva v. Russia*, nr. 53084/99, § 51, 29 ianuarie 2004).

În același timp, Curtea în numeroase cauze a reiterat poziția sa, potrivit căreia imposibilitatea unui creditor de a obține executarea integrală, într-un termen rezonabil, a unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, precum și a dreptului său la respectarea proprietății sale, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (cauza *Vasilașco v Moldova*).

Drept urmare, hotărârea judecătorească din 16 februarie 2010 nu a mai fost executată, deși, reclamantul deține hotărâri judecătorești în favoarea sa, emise succesiv ca urmare a adresării în temeiul Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 și care vizează perioade diferite.

La caz, Colegiul nu a reținut vreun temei care ar determina o altă concluzie decât cea de constatare a încălcării art. 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza eșecului autorităților de a executa într-un termen rezonabil hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea reclamantului.

Aserțiunile instanțelor ierarhic inferioare cu referire la faptul că odată cu adoptarea Regulamentului cu privire la modul de achitare a indemnizației pentru închirierea spațiului locativ funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 646 din 10 iulie 2018, statul și-a îndeplinit obligația pozitivă de asigurare a dreptului la spațiul locativ prin compensarea cheltuielilor de închiriere, nu pot fi reținute în menținerea soluției adoptate la caz de către instanțele ierarhic inferioare. Or, acest Regulament nu a fost elaborat pentru remedierea situației reclamantului, care deja deține o hotărâre definitivă și revocabilă din anul 2010 prin care s-a obligat autoritatea competentă de a-i repartiza spațiu locativ.

În context, Colegiul apreciază ca fiind relevante argumentele recurentului precum că instanța de apel prin decizia adoptată a intervenit în explicarea hotărârii judecătorești din 16 februarie 2010, precum și că sunt eronate argumentele instanței de apel referitor la locuințele de serviciu, în situația în care, la caz, există deja o

hotărârea judecătorească irevocabilă neexecutată cu privire la asigurarea cu spațiu locativ.

Adițional, Colegiul notează că în virtutea art. 373 Cod de procedură civilă instanța de apel avea obligația de a verifica legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanței, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Deși, fac trimitere la Regulamentul cu privire la modul de achitare a indemnizației pentru închirierea spațiului locativ funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, de altfel, în vigoare din 13 iulie 2018, ca fiind o manifestare a rolului activ al statului în soluționarea problemei privind spațiul locativ prin suportarea cheltuielilor de închiriere a spațiului locativ, precum și se referă la pasivitatea reclamantului, instanțele ierarhic inferioare ignoră o împrejurare nu mai puțin importantă și anume că reclamantul deține o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă de asigurare cu spațiul locativ, care nu a fost executată.

Respectiv instituirea acestui mecanism nu exclude obligația statului de a executa hotărârea judecătorească în termen rezonabil sau, după caz, repararea prejudiciului cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești.

Mai mult, obligația statului nu vizează doar adoptarea cadrului legal, însă punerea eficientă a acestui în aplicare ar putea justifica îndeplinirea obligației statului în ceea ce vizează executarea hotărârii judecătorești în sensul dispus.

Totodată, existența unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile neexecutată până în prezent acordă dreptul reclamantului de a pretinde în sensul Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 repararea prejudiciului cauzat ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești din 16 februarie 2010.

De altfel, situația din speța dată nu diferă de cea litigiile anterioare inițiate la cererea lui Andrei Zagoreanu în baza Legii nr. 87 din 24 aprilie 2011, având în vedere că hotărârea judecătorească din 16 februarie 2010, favorabilă reclamantului, a rămas neexecutată, or, alte înscrisuri care să ateste contrariul nu au fost prezentate de partea oponentă.

În această ordine de idei, Colegiul apreciază ca fiind relevante argumentele recurentului cu privire la aplicarea dublelor standarde în privința sa, în condițiile în care situația reclamantului a rămas neschimbată din perioadă litigiului anterior inițiat în baza Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 ca urmare a neexecutării aceleași hotărâri.

Cu referire la argumentele instanței de apel precum că încălcarea ordinii de atribuire a spațiului locativ în calitate de locuință de serviciu, inclusiv în vederea executării hotărârii judecătorești și în contextul în care cadrul normativ pertinent prevede că atribuirea locuinței de serviciu se realizează în limita locuințelor disponibile, ar constitui o încălcare a drepturilor terților, care au depus cereri de acordare a locuințelor de serviciu anterior și, astfel, un act inadmisibil de discriminare, Colegiul menționează că, reclamantul a pretins constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil al hotărârii judecătorești irevocabile prin care a fost asigurat cu spațiu locativ, precum și prejudiciul cauzat prin neexecutarea acesteia.

Prin prisma criticilor aduse actelor judecătorești, inclusiv deciziei instanței de apel, Colegiul reține că, interpretarea instanței de apel referitor la locuința de serviciu în raport cu hotărârea judecătorească din 16 februarie 2010 este irelevantă, în situația

în care litigiul vizează constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil al hotărârii judecătorești și repararea prejudiciilor ce rezultă din această încălcare, însă nicidecum nu ține de un nou litigiu de asigurare a reclamantului cu locuință de serviciu, în sensul analizat de instanța de apel.

În ceea ce vizează disponibilitatea locuințelor, Colegiul învederează că, CtEDO a punctat că autoritatea de stat nu poate să invoce lipsa fondurilor și a spațiului locativ alternativ ca scuză pentru neexecutarea unei hotărâri, aspect reliefat *supra*.

Drept urmare sunt irelevante alegațiile instanței de apel cu privire la lipsa probelor ce ar dovedi că apelantul Andrei Zagoreanu este proxima persoană conform ordinii de acordare a spațiului locativ de serviciu la acordarea acestuia, în situația în care reclamantul a fost asigurat cu spațiu locativ prin hotărâre judecătorească, doar care a rămas neexecutată, ceea ce a determinat adresarea lui în instanță cu prezenta cerere de chemare în judecată.

În consecință, Colegiul conchide că circumstanțele cauzei conturate supra coroborate cu normele de drept în sensul evocat anterior afirmă temeinicia *parțială* a acțiunii reclamantului și determină dreptul reclamantului de a beneficia de compensațiile ce rezultă din constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil al hotărârii judecătorești.

Colegiul apreciază ca fiind eronată concluzia instanței de apel precum că pentru a pretinde repararea prejudiciului material și moral apelantul/reclamant urmează să probeze comiterea de către autoritățile statului sau persoanele cărora acesta le-a delegat atribuțiile respective, a unei fapte ilicite în raport cu reclamantul, manifestată atât prin acțiune, cât și prin inacțiune, ce ar fi într-o legătură causală cu prejudiciul care, la fel, urmează a fi probat de reclamant (cu excepția probării suportării prejudiciului moral în contextul hotărârilor CtEDO A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, 9 aprilie 2009, Danev împotriva Bulgariei și Iovtchev împotriva Bulgariei).

Or, executarea hotărârii judecătorești este pusă în seama autorităților statului, iar la caz hotărârea judecătorească din 16 februarie 2010, de altfel, pusă în executare la 09 aprilie 2010 (f.d.26), așa și a rămas neexecutată .

O particularitate relevantă cauzei date constituie faptul că neexecutarea hotărârii judecătorești din 16 februarie 2010, irevocabilă din 19 martie 2010 conform mențiunii în acest sens (f.d.7), poartă caracter continuu.

Mai mult, în sensul art. 4 alin.(1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, nicidecum reclamantului/recurent.

Astfel, Colegiul consideră întemeiată cerința reclamantului cu privire la constatarea încălcării dreptului lui Andrei Zagoreanu la executare în termen rezonabil a hotărârii nr. 3-1152/10 din 16 februarie 2010 a Curții de Apel Chișinău.

Cerința cu privire la încasarea prejudiciului material în sumă de 24000, 00 lei pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019 cu titlu de cheltuieli pentru închirierea spațiului locativ, Colegiul consideră necesar de a o admite.

În dezvoltarea soluției date, Colegiul reține că, din materialele cauzei rezultă că în data de 31 iulie 2018, între Silvia Teslari, în calitate de locator și Andrei Zagoreanu, în calitate de locatar, a fost încheiat un contract de locațiune, în baza cărui a fost transmis în locațiune lui Andrei Zagoreanu, cu drept de posesie și

folosință temporară, apartamentul nr. 14 din str. Ceucari, nr. 5/7, mun.Chișinău. Plata pentru chirie fiind de 4000 de lei lunar (f.d.8).

Aici este de remarcat că contractul dat a fost înregistrat la Serviciul Fiscal de Stat, Direcția Deservire Fiscală Rîșcani, conform mențiunii efectuate în acest sens în contract (f.d.8).

Concomitent recipisele anexate în copii autentificate personal de către reclamantul Andrei Zagoreanu, atestă primirea plății lunare pentru chirie de către Silvia Teslari de la Andrei Zagoreanu (f.d.9-14), precum și achitarea impozitului aferent operațiunilor de predare în posesie și/sau folosință a proprietății imobiliare (f.d.15-16).

În atare circumstanțe, având în vedere că reclamantul și-a onorat obligația de confirma prejudiciul material real suportat pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019 cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești din 16 februarie 2010, Colegiul va încasa de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Zagoreanu prejudiciului material cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019, în sumă de 24000, 00 lei cu titlu de cheltuieli pentru închirierea spațiului locativ.

În ceea ce vizează cerința reclamantului cu privire la repararea prejudiciului moral, pretins în sumă de 300 de euro, cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019, Colegiul o va admite parțial.

În context, Colegiul reiterează că, la caz hotărârea judecătorească din 16 februarie 2010 nu a fost executată, ceea ce a determinat reclamantul de a pretinde repararea prejudiciului moral cauzat prin neexecutarea acesteia pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019.

În corespundere cu prevederile art. 4 alin.(1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, iar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această

Conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, în urma constatării faptului că a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, instanța de judecată decide asupra acordării unei satisfacții echitabile de la bugetul de stat în contul reparării prejudiciului moral, material, precum și a costurilor și a cheltuielilor de judecată.

Pornind de la faptul că hotărârea judecătorească din 16 februarie 2010 nu a fost executată, motiv pentru care reclamantul s-a adresat la data de 20 august 2019, cu cerere de chemare în judecată cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și având în vedere admiterea acestei cerințe, Colegiul conchide că, prejudiciul moral nu poate fi compensat doar prin simpla constatare a încălcării, fiind necesară acordarea unor sume cu titlu de prejudiciu moral.

Cu referire la quantumul prejudiciului moral, Colegiul relevă că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul

echității, care exprimă că, indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

Conform jurisprudenței CtEDO, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca, partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

În speță, Colegiul consideră că prejudiciul moral în mărime de 300 de euro, solicitat de către reclamantul Andrei Zagoreanu este exagerat, având în vedere circumstanțele cauzei, însă suma de 1000 de lei cu titlu de prejudiciu moral atinge scopul și finalitatea prevăzută de lege. Or, la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, se ia în considerare și interesul sporit, pe care l-a avut sau îl are reclamantul în executarea hotărârii judecătorești, al cărui beneficiar este. La fel, comportă relevanță și durata termenului de neexecutare, importanța pentru reclamant a obiectului executării, altfel spus miza pentru reclamant și alte aspecte individuale. Reclamantul beneficiază de o hotărâre judecătorească definitivă de acordare a spațiului locativ, însă neexecutarea acestei hotărâri judecătorești determină reclamantul de a închiria un bun imobil pentru a locui.

Deși, de la pronunțarea hotărârii favorabile reclamantului de asigurare cu spațiul locativ, precum și de la punerea în executare a documentului executoriu, s-au scurs mai mult de 10 ani, având în vedere că anterior reclamantul, în perioade succesive, a mai beneficiat de compensarea prejudiciului ca urmare a adresării în baza Legii nr. 87 din 24 aprilie 2011, Colegiul consideră că, acordarea sumei de 1000 de lei cu titlu de prejudiciu moral pentru perioada pretinsă, este echitabilă.

În corolar, se impune admiterea parțială a pretenției reclamantului cu privire la încasarea cu titlu de prejudiciu moral a sumei de 1000 de lei, având în vedere frustrarea inevitabilă cauzată din neexecutarea hotărârii, precum și faptul că reclamantul a trecut deja prin procedurile judiciare și a obținut câștig de cauză. În rest va respinge cerința de reparare a prejudiciului moral.

De asemenea, Colegiul reține ca fiind parțial întemeiată și cerința formulată în cererea de recurs cu privire la compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în apel.

În conformitate cu art.96 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Alineatul (1¹) al aceluiași articol prevede că cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În temeiul pct. 15 din Recomandarea privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia nr. 2 din 30 martie 2012 a Consiliului Uniunii Avocaților din RM, pornind de la practica CEDO, cheltuielile pentru asistență juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Pct.16 din Recomandarea privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia nr. 2 din 30 martie 2012 a Consiliului Uniunii Avocaților din

RM, prevede că, pentru probarea cheltuielilor suportate și prin prisma practicii CtEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea, care pretinde compensarea cheltuielilor, a dovezii achitării onorariilor avocaților, lista detaliată a actelor /acțiunilor efectuate de avocat și orarul timpului aferent acestora.

Însă, de rând cu înscrisurile necesare a fi prezentate de către partea ce pretinde compensarea cheltuielilor de asistență juridică, instanța la determinarea cuantumului compensației acordate, urmează a ține cont de: complexitatea cauzei; noutatea și dificultatea problemelor juridice ridicate de speță; aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistență, faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; rezultatul obținut; restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei; natura și durata relației dintre avocat și client; experiența, reputația și abilitatea avocatului; justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză; alți factori, la discreția instanței.

La caz, Colegiul arată că, pentru asistența juridică acordată reclamantului Andrei Zagoreanu de către avocatul Alexandru Savva, în instanța de apel, în baza mandatului avocațial seria MA nr.1153848 din 02 iunie 2020 (f.d.123), i-a fost achitată suma de 3000 de lei, conform bonului de plată seria DAA nr.02088456 din 12 octombrie 2020, anexat în copie autenticată (f.d.187). La fel, a fost anexat și actul intermediar de predare-primire a serviciilor acordate în baza acordului nr. 01 din 01 iunie 2020 privind volumul de ore destinat litigiului dat, prin studierea și întocmirea actelor necesare (f.d.186).

Corelând reglementările legale precitate cu circumstanțele cauzei, Colegiul conchide necesar de a încasa de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Zagoreanu suma de 1500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, or, acestea au fost realmente angajate și rezonabile ca mărime. În rest va respinge cerința de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Din considerentele redate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Andrei Zagoreanu și va casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanței cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere parțială a acțiunii, iar în rest va respinge acțiunea.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. b), alin.(3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Andrei Zagoreanu.

Se casează integral decizia din 13 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 17 decembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Primăriei municipiului Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, intervenienți accesorii executorii judecătorești Dumitru Manole, Igor Doroftei și Oleg Ungureanu cu privire la constatarea faptului

încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, repararea prejudiciului material și moral și se pronunță o nouă hotărâre prin care:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu;

Se constată încălcarea dreptului lui Andrei Zagoreanu la executare în termen rezonabil a hotărârii nr. 3-1152/10 din 16 februarie 2010 a Curții de Apel Chișinău;

Se încasează de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Zagoreanu prejudiciului material cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019, în sumă de 24000, 00 lei (douăzeci și patru mii lei);

Se încasează de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Zagoreanu prejudiciului moral cauzat prin neexecutarea hotărârii judecătorești pentru perioada 01 februarie 2019-31 iulie 2019, în mărime de 1000 de lei (una mie lei);

Se încasează de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Andrei Zagoreanu cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1500 de lei (una mie cinci sute lei).

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu, se respinge.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

Galina Stratulat